

Johan van Caeneghem

Stil hart

Adem in, niet uit

‘Het wachtwoord.’

Elias weet het wachtwoord niet.

Want ze veranderen het altijd. De ene keer is het een dier, dan weer het merk van een auto. Dat is de bedoeling. Dat hij het niet kan weten. Want dan kunnen ze hem straffen.

Zeven of acht jongens staan om hem heen.

Op het pad dat naast het bos loopt.

Hij neemt het pad altijd om naar huis te fietsen.

Hij kan een andere weg nemen, een langere. Maar dan komt hij te laat thuis en begint zijn moeder vragen te stellen.

‘Nou?’, dringt de jongen aan.

Elias haalt zijn schouders op.

‘Dan weet je wat je moet doen.’

De jongen heet Bram en heeft een sproetenkop.

Hij is dertien, net zoals Elias.

‘Adem in’, zegt een andere jongen.

‘Niet uit’, zegt nog een ander.

‘Adem in, niet uit, in, niet uit, in ...’

De jongens zingen het, maar niet te hard.
Want er kunnen wandelaars in de buurt zijn.
Of boeren op de akkers.

Elias kijkt Bram recht in de ogen. Hij wil
moedig zijn. 'Geen probleem', zegt hij en hij
begint in te ademen.

'Wacht even, Luis.'

Zo noemt Bram hem graag. Alsof hij een insect
is.

'De straf is sinds vandaag verzwaard van één
minuut naar anderhalve.'

'Dat kun je toch?'

De andere jongens gniffelen.

Elias heeft geen idee. Hij kan zijn adem
één minuut inhouden en zelfs iets langer.

Omdat hij oefent. Maar één minuut en dertig
seconden ...

Als hij het niet doet of niet kan, volgt straf
bovenop straf.

Ze zullen hem bekogelen met dennenappels
en graspollen. Hij zal misschien zand moeten
eten. Of iets ergers moeten doen.

Dus zegt hij: 'Ja, dat kan ik.'

'Prima', zegt Bram. Hij kijkt op zijn horloge.

'Je tijd gaat nu in!'

Een paarse schemering

‘Zo is het wel goed, Luis.’

Bram kijkt hem strak aan.

‘De tijd is voorbij. Je kunt weer ademen.’

Ik adem wanneer ik dat wil en niet wanneer jij dat wilt, denkt Elias.

Hij blijft zijn adem inhouden.

Zijn longen doen pijn.

Alsof honderden klauwen naar buiten willen.

Straks gaat hij dood.

Maar wat dan nog? Dan is hij van Bram en de andere pesters verlost.

Dan hoeft hij niets meer te verzwijgen voor zijn ouders. Dan hoeft hij geen zwakkeling meer te zijn.

‘Hé!’, schreeuwt Bram. ‘Ben je doof? Je kunt weer ademen!’

‘Hij ziet er niet goed uit’, zegt een andere jongen.

‘Hij gaat dood’, zegt nog een andere jongen.

‘Dit is niet normaal.’

‘Ik wil hier weg!’

Een paar jongens lopen weg.

Ze zijn bang.

Ze willen niets te maken hebben met een
freak die niet meer wil ademen en toch niet
omvalt.

En die er gek uit begint te zien.

Bram blijft staan.

Hij is ook bang, maar wil zijn gezicht niet
verliezen.

‘Geef hem een klap’, beveelt Bram een andere
jongen.

De jongen doet niets.

‘Kijk zijn ogen ... Er gebeurt iets met zijn ogen!’

Dan begint hij te gillen en rent weg.

Elias ziet en hoort het allemaal, maar als door
een filter.

Bram en de overgebleven jongens staan in een
paarse schemering.

Hun stemmen klinken als in een grot.

Hij ademt niet meer.

Toch valt hij niet dood neer.

‘Jezus Christus’, zegt Bram.

Hij is de laatste die wegloopt.

Maar hij loopt wel het hardst.

Het hert

Elias is nu alleen.
Geen pestkoppen meer.
Alleen hij, in een paarse schemering.

Het is namiddag.
De zon staat nog hoog. Maar het bos naast
hem en de akkers zijn paars.
Alle geluiden klinken hol en hebben een echo.

Hij begint te lopen.
Dat kan hij dus nog.
Zonder adem en eigenlijk zonder hart.
Want zijn hart staat stil.

Hij loopt het bos in, terwijl hij naar huis moet.
Maar zo kan hij niet naar huis.
Hij moet eerst weer gewoon worden.
Maar hoe moet hij weer gewoon worden?

Hij dwaalt door het bos. De bomen zijn paars.
Het roepen van een uil klinkt nog
spookachtiger dan anders.
Het kraken van takken nog enger.
Dan ziet hij iets bewegen.
Een hert schiet weg.

Hij rent het achterna.
Hij is sneller dan het hert en haalt het in.
Het hert is sterk, maar hij overmeestert het.
Het hert ademt en hij moet die adem hebben.

Hij legt zijn handen rond de neus en de bek
van het hert.

Zijn handen vormen zo een buis tussen zijn
neus en mond en het hert.

De ademhaling van het hert brengt zijn
ademhaling weer op gang.

Hij laat het hert los.

Het dier wankelt op zijn poten alsof het
dronken is.

‘Dank je’, zegt Elias.

Dan loopt het hert stilletjes weg.

Elias ademt diep in en uit.

De boslucht doet hem goed.

Zijn hart slaat weer normaal.

De paarse schemering is weg.

Hij is weer gewoon.

Hij kan naar huis.